

עיתון: ??? - Davar

תאריך: 3 פבר' 1939 עמוד: 7

חניתון

חניתון = שירי הקולנוע

חניתון = שירי הקולנוע

(מסגרת)

חניתון זהו הקולנוע העברי הראשון

חניתון זהו הקולנוע העברי הראשון. הוא הוקם על ידי סגן קצין חיל האוויר הבריטי חנניאל בן-נחמן, שהיה אז בן 31, ונשואו היה פדגוגית, אשתו הייתה אישית והוא נשוי גם בן-נחמן. הוא היה בן-נחמן גם אולם הוא לא היה מעורב בהחלטתו. חניתון היה תחילתו של הקולנוע העברי. הוא הוקם על ידי סגן קצין חיל האוויר הבריטי חנניאל בן-נחמן, שהיה אז בן 31, ונשואו היה פדגוגית, אשתו הייתה אישית והוא נשוי גם בן-נחמן. הוא היה בן-נחמן גם אולם הוא לא היה מעורב בהחלטתו.

חניתון = שירי הקולנוע

(מסגרת)

חניתון זהו הקולנוע העברי הראשון

חניתון זהו הקולנוע העברי הראשון. הוא הוקם על ידי סגן קצין חיל האוויר הבריטי חנניאל בן-נחמן, שהיה אז בן 31, ונשואו היה פדגוגית, אשתו הייתה אישית והוא נשוי גם בן-נחמן. הוא היה בן-נחמן גם אולם הוא לא היה מעורב בהחלטתו. חניתון היה תחילתו של הקולנוע העברי. הוא הוקם על ידי סגן קצין חיל האוויר הבריטי חנניאל בן-נחמן, שהיה אז בן 31, ונשואו היה פדגוגית, אשתו הייתה אישית והוא נשוי גם בן-נחמן. הוא היה בן-נחמן גם אולם הוא לא היה מעורב בהחלטתו.

חניתון = שירי הקולנוע

(מסגרת)

חניתון זהו הקולנוע העברי הראשון

חניתון זהו הקולנוע העברי הראשון. הוא הוקם על ידי סגן קצין חיל האוויר הבריטי חנניאל בן-נחמן, שהיה אז בן 31, ונשואו היה פדגוגית, אשתו הייתה אישית והוא נשוי גם בן-נחמן. הוא היה בן-נחמן גם אולם הוא לא היה מעורב בהחלטתו. חניתון היה תחילתו של הקולנוע העברי. הוא הוקם על ידי סגן קצין חיל האוויר הבריטי חנניאל בן-נחמן, שהיה אז בן 31, ונשואו היה פדגוגית, אשתו הייתה אישית והוא נשוי גם בן-נחמן. הוא היה בן-נחמן גם אולם הוא לא היה מעורב בהחלטתו.

חניתון = שירי הקולנוע

(מסגרת)

חניתון זהו הקולנוע העברי הראשון

חניתון זהו הקולנוע העברי הראשון. הוא הוקם על ידי סגן קצין חיל האוויר הבריטי חנניאל בן-נחמן, שהיה אז בן 31, ונשואו היה פדגוגית, אשתו הייתה אישית והוא נשוי גם בן-נחמן. הוא היה בן-נחמן גם אולם הוא לא היה מעורב בהחלטתו. חניתון היה תחילתו של הקולנוע העברי. הוא הוקם על ידי סגן קצין חיל האוויר הבריטי חנניאל בן-נחמן, שהיה אז בן 31, ונשואו היה פדגוגית, אשתו הייתה אישית והוא נשוי גם בן-נחמן. הוא היה בן-נחמן גם אולם הוא לא היה מעורב בהחלטתו.

עיתון: ??? - Davar תאריך: 3 פבר' 1939 עמוד: 8

עניני השמים מספרים לנו הנהלים והי שמיים אומרים באזנינו שירה. העולם כולו מלא שירה ורינה, חן והסר, שמחה והללכות. תומן הוא עת ורדמים: הברי' שום חורדי לא הנעם כל כך אהבה לער' קם מסאנה. שום יהודי לא אהב כסאנה בעל, ללא תנאי, ללא רבב ואף ללא שום עולם. האוטומיות שלו היתה ללא שום כוונה מסווג. מעין כוונתו היתה ללא עילאי, שמלחת הלב לכתובות. אב' לום סוף היה המרד דר בריחת גופא. אבל גם הלהתלל לא העבירה את ון רומן. אפילו על מחלה אפשר להחננה באומץ רוח. אין זה אומץ כהרה; אשר כרוץ לתקן את מטרות נלוות; כגארות השמים יקבעו על היין יעצום רוחו; המד' בע השירה, המפריס, אפילו היינו הנעם הולל כמפא' לרוח.

ובן אותו צדור מאטריס של מאנה, צדור הופאות הוא. תחשבו עולמי של מה ששום בחינה רפואית. כלום מה מתמש הוא כששטמו בחוק המבצע' עלים לזריר מה. הוא עולה, הרים ויורד בשעות ברך במשך להביא אלינו שיעות לחננו עני' למ ולפואו. מבנה הארץ נזררות שמן, תאוצרות נכונה שיעות נתחמות, ושרתו ארצו בלי הרה לפראה רדיעות; ולפי העולם גדול ורחביהיים והשפע זרם בו לא מצרים. גם מה תוא אנוש כי יביל ספרו ואף יבכר יורד קרבו את עוצם הרוחיה אחת! ל עולם לבו לפראה נכונה, יואה כל חשיו מחומים לרוחיה כנורה, אכל כוונ, חלו עלם שחיה, נושא למות, זקום יעמוד לו לכתב אף ארוז אחד מן האל? כהתן נעמ' משתומם ניצב הוא תלככי הבריאה. כל ימותו מלאה מדאו תחמת השיר, שיוכל לשיר אותה כפועל. חושיו מתחומים ותר מדאן, שיוכל למר' לתת את מי בשרי החרוד שלו. הוא לר' על צמאן-עולם ולהחיים, חום נעורים

ואחבתנו ורמי אין לרוחו: ואילו ער צוב השיר ושכלולו חובעים מרה ידועה של שלות נפש ואף של קפאון נפש. כולו תומן אינה מרה בויציה, שמונה במיווג היסטורית הנגודים וערכוב העכעבי: גרילה מווג אין השירה מתחנה אלא תוך מסגרת ממוסדת של תלין ופרוזה, כשם שאין חנה אלא פועל-יוצא של מכ' סת וסות-הול; המרכיב בכמותה הימני. לא ניתן לזוהי הית' קיום כבריאה ון אלא כרו ניצוץ מובלע לתוך גושי כר' עור. אולם נשמות מעוררת ביותר, שהן בחנת עצמות, כמלות שבנלה תבלת, רוקמות זיו נענועים וכסופים עד לאין שיעור, סלודת מפני כל השפעתות יתר' רה בחומר, שהיא מתייבבת לכני כל מלאכה, ואפילו לשם לימוש והלוטום, כל מי שחובק לתון את המעייני' מאנה לפי תהומות וחסה בעיני, שהנעים לנו במלאכת השירה, יוצר בלי ספק את הכבי' שבו לאתו סמים ועוד, קבר דל ונשכת, שנעמד על ידי מחדרי תלירות ספר' ונתן. אבל מי שאינו שופם למראה עי' גים הלבד אלא מבין לנחש החדרת נומיה נתלמט, כל מי שיקרא בשום-לב את עלי. סמתינו ומכתבו הרעננים לה' ליי עד היום, יוכל לשער ברעתו אצער' בלום של שירה, שהיה נגזו במעמיק הע' למ הזה ושעה בלי סיפוק סגדל מרי הלולים אליו הארץ' ימים עד תום הלילה בות נורויו והתעששות. נפש נלמכת ויחר תקפת כנרתה-מאחית יתר' לבוא; אבל בשכר זה אף תיפול יצירתה והמשך פלינת גרולים יתר': אולם כוח התימן העצום שמבאנת הוא נגזים חזיו אנשי' מאנה תחם כהתן מתחת חופתו. ולפי שחיו חרם כוח שירה, רוחה לא התחילת עיניו שיעור חיוו כל עיקר. אין הוא עצמו השירה העכרית: אין הוא מסגרת מוסכמת, אבל בו יקוץ הוא לאלו החיים והאמתים בישראל.

ב ש מ י ם

פברואר

עליה ישיבה	20	56	20
נשיה	17	18	17
נובה	48	08	18
	41	48	10
	43	22	14
	45	01	12
	43	22	14
	46	48	11
	48	35	9
	49	43	8
			22
			28

ש - שעה; ג - דקה. התונים על מקום השמש וגובהו, על פנת העצורים בתל-אביב.

ההיגיון בתל-אביב

השמייעה	1	06	38
	17	14	18
	17	18	5
	17	22	10
	17	26	15
	17	26	20
	17	31	25
	17	37	28

היגיון הוויחה והשקיעה הוא לפי אופק אסטרונומי. דוגמת האופק המעריב בתל-אביב - הים. תחמת החרים שבסדר זה מתחבת הוויחה בתל-אביב כרו 5 דקות.

העולה עולה בראשית חודש של 510 ובסופו ב-450. אהגונים לפני ויהיה ההמשך לעלמים אנטארקט (קערב) כהרדם, ארקטור (רוצה הרובים) והאקט (שבו) לת, בתולה) כמרומים, האקט (ברבור) יוצה (נבל) ואליטור (נשר) בצעון מורה, אקטילוס (איה) כמעבד ואחרון אחרון נגמו (אננס).

בי השמשות מסתיים בראשית החורף דש ב-1835 ובסופו ב-1900. ראשית האהר שקיעת' החמה מופיעים ספרים (בלע נולד) בדרום, כוכבי אוריון, פרד (בלע נולד טק); אקסטור ופולוסם

(תאומים) כעפון-מורה, קאפאלה (עליו) ואלרפארן (שור) במרומים, עמוק כדרום-מערב ערק (ויפטי), שבתאי (מאטרו). המועדים של עליה השחר וסוף בין השמשות הם לפי שחר ובין-שמשות אסטרונומיים, לאמר, כמעברנו השמש נמצא 18' מתחת לאופק. מתחודת הא יתגמו הם המועדים של בין השמשות האזרחיים, לאמר, כשהי שמש 6' מתחת לאופק.

המולד האסתי היל בי-19 בפברואר ב-1028.

מטרות הרה. היתה יעבור בדרך הליכו האסתי מסערב למורת על יד כר כבים אלה: כ' ב' בפברואר על יד כוכבי האוטומים; ב' ב' 5/4 על יד רגולוס

(איה); ב' ב' 9/8 על יד ספיאה (שבו) לת, בתולה); ב' ב' 13 על יד עזרי מאדים (עארס) ואנטארקט (קערב); ב' ב' 15 ערק (ויפטי); ב' ב' 27/26 על יד אלרפארן (שור).

כוכבי הלכת. מרקורי (כוכב חמה) מתבצר עם השמש קיבולו עליון בי-19 בפברואר ואינו נראה. וינה (אננס) עולה בראשית החודש ב-25/08 ובסופו ב-45/03. ארוז נוחת ויורד בי-4/0 - 8/8. נודד בין כוכבי קשת. כוכבור 15 בפברואר ימצא על יד חמיש הורה, כרו 2' מעפוננו. מאדים (מארס) עולה בראשית החודש בי-15/01. אורז עולה בת-1.4 ועד +1.0. נודד בין כוכבי עקרב.

ציק (ויפטי) הולך ומתקרב לשמש ויתקבץ עמה בי-6 במרס. שוקע בראשית חורף.

שית החודש בי-15/19 ובסופו בי-18/00, לאמר, כתצוי שעה לאחר שקיעת החמה. עינו להסתכל בו ולראות מתי יעלם. אורז 1.6 - שבתאי (מאטרו) כרגים שוקע בראשית החודש בי-22/00 ובסופו בי-20/20. אורז 0.9 -

כוכבי השבת. יד מראה שמי ארד יסראל ב-21 שעה (בראשית החודש ב-22 ובסופו ב-20): ע' ה: העלה כולה, איה, כלכי העיר, שערות ברוניתה, ביני. קרובים למצחיה כרטון, התאומים, פרקיין ונהש-השמי. כ' מ' ה: מרוים, קאנופוס. ע' ב' ר' א' ה: כ' מ' ה: ענזון, כוכבי אוריון, זאה, ונה זשור. קרובים לשקוע קאטרי מה, אנדרומדאה, משולש, מה, דנים נגה אריאדנה.

ישם לה עתה להלכת שמי הדרום, למ ספרים דרך אנית ארזי עד לפאנז' פוס, כוכבים שרר העפוניים מום נראים כאירוסה.

סוריום מצהיר בראשית החודש בי-21/40 ובסופו בי-55/19. חצי קשת היום של 5 שעות 20 דקות, לאמר, מריר תחו ועד שקיעתו 10 שעות 40 דקה.

ס' א' ב' א' ס' א' מצהיר בראשית החודש בי-21/01 ובסופו בי-35/19. חצי קשת היום של 2 שעות 28 דקות, לאמר, מריריות ועד שקיעתו 4 שעות 56 דקה.

ארז הגלגל (ארז הואזיאדיקוס) נראה בראשית ערבים כשאין אוד הלכתה, העמוד ומק לאופק עובר דרך דלי, גנים, קלת עד כימה.

עיתון: ??? Davar - עיתון: 10 כפר' 1939 עמוד: 9

התורה - שירה

ד. מכלל הדרכים שבהם מתקיימת...
שירי עובד, אלה יתנו שיש שם...
שירי עובד, אלה יתנו שיש שם...
שירי עובד, אלה יתנו שיש שם...
שירי עובד, אלה יתנו שיש שם...

שופט את האדם, גם על דבר אחר...
שופט את האדם, גם על דבר אחר...
שופט את האדם, גם על דבר אחר...
שופט את האדם, גם על דבר אחר...

אחת דרשה של ז'ק, המעטפת דברים...
אחת דרשה של ז'ק, המעטפת דברים...
אחת דרשה של ז'ק, המעטפת דברים...
אחת דרשה של ז'ק, המעטפת דברים...

כתיבה, כתיבה...
כתיבה, כתיבה...
כתיבה, כתיבה...
כתיבה, כתיבה...

בה אהבת הומיר, על ראש אמיר, עינור...
בה אהבת הומיר, על ראש אמיר, עינור...
בה אהבת הומיר, על ראש אמיר, עינור...
בה אהבת הומיר, על ראש אמיר, עינור...

אחר שהמיוסן העובד לכונן מתוך...
אחר שהמיוסן העובד לכונן מתוך...
אחר שהמיוסן העובד לכונן מתוך...
אחר שהמיוסן העובד לכונן מתוך...

הוא היה גם בעקב עמקן, הדיח, השק...
הוא היה גם בעקב עמקן, הדיח, השק...
הוא היה גם בעקב עמקן, הדיח, השק...
הוא היה גם בעקב עמקן, הדיח, השק...

ידריכונה, עשתונותיו או מתרועעות
בהזכו בלי סדרים, או לא יגיע אל מט'
בהו לחזות הדר הדמיון וזיו נגחו",
ואולם הכרידות חפץ, אור על מחשבו",
תתאר לפניו, "תמונת תגה ועצבת מעי'
לפת ברעיונות רבים ועלונים, מלאה
רגשות הנפש. לפיכך משחר המטורר
את האדם בעצתו לעזוב את שאין
הכרכים, לישאוף רוח חדשה בין שדרות
אלונים, לצאת למרחב חשקט הנעים,
המטורר והמופך שרעפים, כי, "האופל'
השאנן" נושא בבניו, הגיון עמוק עם
זכרונות נעצבים ונעמטים גם יחד".
בניכיים רציפים פיוטיות וזה כותאר
המטורר את הלך נפש הבורד, הצועד
ברוב דגש על שפת הנחל ומרחף, עלי'
תחום שעושים אין חקר", שם נתיאר
החיווון, רוח ממרום הערה עליו ותשי'
ביע כעצמות נפשו, "ההמוללה הנעימה
ממשק עליו המתנועעים לרוח שיופת
נשמעת לאזניו כסוד לוח שרפי קודש"

רת בני אדם, "כשבתו בדר, צולל ברע'
יגות עמוקים, או יבול ויובש כפרת
נעים, אשר נעדרה ממנו שפעת כוח
ויקתו". והפייטן מצהיר כעזו הבטחון:
"לא כן הדבר! בעל לב רגש לא ימצא
לו מנחה בישימוין", מכיון ש, "הוי הנפש
הם חאהבה, התשוקה ותתקוה, הנמצאים
רק בין בני האדם". שכן, שואל הוא,
"איזה רעיון יישאך בנפשו אם נשכח
את העולם?"... לא, לא! האדם לא
נכרא לשבת גלמוד תמיד — חוזר הוא
על הצהרתו כתוספת עזו ובטחון —
חוק הטבע הוא שאין לשנותו. אָמנם,
בני אדם רודפים זה את זה וטופלים
איש על רעהו הרפות ונידופים, אבל
מי מנחה לנו מלבר האדם? העולם
נושא כחובו סמימות לנו, אבל בו גם
עלים לתרופה; האדם, יפלה לב רעהו
לנזרים", אבל אדם לחברו הוא גם
מלאך הגואל, רופא הליו ויועזו הנא-
מן, "המקימו לחיים חדשים".

הפגיו לחוך מכסניה ולשקוע בה
לישיבת קבע, או כנגד הפלגה זו מביע
זאנה דברי כבושיו. שכן, אין הכרידות
תכלית לעצמה, כשם שאין אדם תכלית
לעצמו. ראש שאיפתנו: נפש האדם,
דעת אלא מעין בארמזרף בו נפש
המתבודד מודככת לקבלת החברות. או
בלשוננו: "מובת ומעילה הכרידות הוי
מנית להרוץ שפעת עשתונותיו אשר
נעמט על הרוח הנכחה, לגלף אבן מע'
מסה אשר תעיק בלי הפוגה", "אך השי-
מך נא אהה, אנוש כעריב, השמר נא
לטר שנתאך לכל האדם לחמיש מפלט
לך במסומות מקלט הטבע עד עולם
סלה. השמר נא כי תנחם באתרוך,
עת כוחות נפשך וכלי, ותמך עת דמך
הסוער ישקט, ידום; עת מוקד רוחך
ישקע, יכבה; אז רוחך יאלצך לשוב
לאהוב, לאהוב אנשים בדמותך בצלמך,
העויל במפעליך ליתר האדם. חסר אי-
בה מלכך, חפש לך אוהב נאמן, קנה

בפרקים מעטים אלה לא ניתן מיצוי
הנדרה או לאחת מסגולותיהן, השופר
עות במאנה. מאנה הוא יותר מתופעה
ספרותית סחם, הוא מה שהוא שונה
סדמט פיוטית בלבד. הוא כלי שום
ספק תוויה דתית עמוקה. ואם נחפש
אח לו — אַח כהמית הנפש ובסערת'
הנפש ובחן קדוש — הרי נמצא אותו
מקדוב דווקא, והוא, ר' נתן תלמידו
של ר' נחמן מברסלב. מאנה אינו שירה
— אם נייחד לשירה את צביונה המפי'
צועי — אלא דינה; הוא תפילה. ויש
לקרוא אותו כדרך שקורין ב"ספר
השעות" לבי, לכו למלאך וך וטהור
זה, למלאך הבוקר. הוא כילו מעין אילה
שהר, אילה שלגחה לבישר לנו כישורה
— והיא גזפה לא הגיעה למקום הכי'
שורת. הם לו, שוכרו יימתה מאנהנו
כענך בוקר. יש אצלו הלצה שנגנה כלפי
המבקרים, "הקמים עם בוקר בבקר".
הוא קם — והם לא קמו עליו לבקר.

היופי והאמנות בישראל. ועדק מסתמא
היום זליו סלנימסקי ממנו, שהשוב
למאנה את כתביו וידו כפסולים לרפסם
ונתן טעם לברך: "מאמר" לא יראה
אור ב"העפיה", כאשר טוב הוא עד
מאד ולא לישראל הוא, ולא רבים
יביננהו כי נשנה הוא". מאנה, שסבאו
משפט זה של חו"ם במכתבו אל רעו,
מעיד בתום לבו: "אך נפלאתי על
המשפט אשר חרוז חו"ם, כי אחרי אשר
טוב הוא לכן לא לישראל הוא. היליח
לישראל לרדוף אחריו האושר כי טוב
הוא מאד. ומקומי בשפל המדרגה אחריו
התגד והפרים". מאנה לא סטרט על
חו"ם, לא דיבר אליו ועליו קשות.
להיפך, אנו מוצאים כקובל שירי שיר
מקדש ל"חג היוכל", "ביום מלאות כ'
שנה לתו"ם בשרה הספרות והמכרעים".
א, מאנה לא סטרט ולא דטן. הוא היה
"טוב עד מאד".